

Din nou, iarnă

Adina Speranta

Te mai suport o dată, iarnă,
vestită de un sol fatal
cu fulgi sonori pierduți în goană
de un pendul universal,
cu vechi colinde scrise-n suflet
de azi uitații moși-strămoși,
cu pașii obosiți de umbrel
ai zurgălăilor voioși,
cu toată-ntinderea pustie
a câmpurilor adormite
sub alba zbatere târzie
a poeziei din cuvinte,
cu ochii-ntrebători ai mamei
dintr-un album îngălbenit,
cu lacrima pe crucea tatei
sub care doarme ostenit
de-atâta viscol și zăpadă
ce-au poposit pe tâmpla grea...

Noi ani încep din nori să cadă,
aceasta este iarna mea.

adina v.

30.12.2020